

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

سندی نو: Serge HALIMI

شروین احمدی

سپتامبر ۲۰۰۹

فرستنده: یک هوادار گرفته شده از لوموند

دیکتاتوری لابی ها

در ایالات متحده یک برنامه تأمین اجتماعی از فقرا، در سال ۱۹۹۶ به هنگام ریاست جمهوری ویلیام کلینتون و استیلای جمهوری خواهان بر کنگره، به این بهانه (کاملاً ساختگی) کنار گذاشته شد که باعث تشویق «تقلب، حیف و میل و سوء استفاده» می شود. سیزده سال بعد، رفرمی (اصلاحاتی) که آقای باراک اوباما از آن دفاع می کند بصورتی بنیادین این سیستم بهداشت تأسف باررا تغییر نمی دهد چراکه آنهایی که از آن سود می برند حمایت نمایندگان را از پیش خریده اند.

برنامه تأمین اجتماعی که در سال ۱۹۹۶ کنار گذاشته شد حدود ۱ درصد بودجه آمریکا را به خود اختصاص می داد؛ شرکت های بیمه خصوصی که کاملاً مورد حمایت اند، بخش اساسی ۱۷ درصد از ثروت ملی را که صرف هزینه های بهداشتی می شود، می بلعند.

رئیس جمهور آمریکا با اینهمه یکی از بهترین دادستان های وضعیت حاکمی است که او تصمیم دارد آنرا دگرگون کند. هر شب تکرار می کند:

«ماجرای افرادی که به سختی کار می کنند و گروگان شرکت های بیمه ای هستند که هزینه های بهداشتی شان را پوشش نمی دهند و یا قراردادهایشان را در بدترین وضعیت احتیاج معلق می کنند و یا در مقابل خدمات بهداشتی که عمیقاً ضروری اند، پرداخت های شخصی سنگینی از آنها می طلبند. ما سیستم بهداشتی داریم که بیشتر در خدمت شرکت های بیمه است تا شهروندان آمریکا» (۱)

پروژه مورد حمایت آقای اوباما لاقلاً دارای دو دستاورد واقعی است. از یک سو اجباری شدن پوشش بهداشتی ۶۴ میلیون آمریکایی فاقد آنرا، از طریق پرداخت رایانه برای فقیرترین آنها، پیش بینی می کند. از سوی دیگر بر آنست که سیستم بیمه بهداشت دولتی به وجود آورد که بتواند قیمت هائی کمتر سودجویانه تر از تراست های خصوصی ارائه دهد (۲)

در واقع این تراست ها منابع مالی عظیمی را به کار می گیرند تا راه حل های قانونی ای بجویند که به آنها اجازه دهد از پرداخت هزینه بیمه به محض بیمار شدن آنها سرباز زنند. آیا به همین دلیل نیست که نیروهای راست به صحنه آمده اند؟ فرماندار لوئیزیانا خشمگینانه می گوید:

« اگر یک گزینه دولتی به وجود آید باعث تحمیل رقابت نابرابر به بیمه های خصوصی می شود و آنها را به ورشکستگی می کشاند» (۳).

جا داشت که ورشکستگی های دیگری، بسیار تکان دهنده تر، توجه او را جلب کند. آنها در لوئیزیانا که یکی از فقیرترین ایالات کشور محسوب می شود.

سیاست در امریکا، به دلیل آلودگی به پول لابی های صنعتی و مالی آنچنان دچار قانقاریاست که کم کردن مالیات ها تنها ضمانت برای راه یابی به کنگره به حساب می آید. هر گونه تحمیلی به بانکها، بیمه ها، شرکت های دارویی نبردی ناممکن به نظر می آید. در این مورد مشخص، رئیس دمکرات کمیسیون مالی سنا، آقای ماکس بوکوس، که حمایتش برای به تصویب رسیدن رفرم سیستم بهداشت ضروری است، خود بیشتر از همه نمایندگان از بیمارستان ها، شرکت های بیمه و پزشکان خصوصی پول دریافت می کند. مشکلات ایالت کوچک دهقانی که او نماینده آن است، مونتانا، هیچ اهمیتی برای اصلی ترین حامیان مالی او ندارد، چرا که ۹۰ درصد آنچه او به صورت قانونی وثبت شده دریافت می کند مرجع دیگری بغیر از ایالتش دارد. آیا مخالفت آقای بوکوس با زیر سؤال بردن سیستم پزشکی کنونی، قابل پیش بینی نیست؟

یکسال پس از سقوط لیبرالیزم، بنظر می رسد که دوران دستپاچگی (هر چند کوچک) الیگارشی ها پایان یافته؛ سیستم سیاسی مجدداً به منافع خود می چسبید. گاه به گاه یکی از سوداگران فاسد تر (و یا بدشانس تر) از دیگران کارش به زندان می کشد و یک مرتبه سرود واژه های جادویی از سر گرفته می شود: اخلاقی کردن، اتیک، مقررات گذاری، گروه ۲۰. خانم کریستین لاگارد، وزیر اقتصاد فرانسه که پیش از این وکیل امور تجاری در شیکاگو بود، در پاسخ به سؤالی در مورد پاداش های نجومی دلالات مالی بانک BNP-Parisbas از محکوم کردن این امر طرفه می رود:

« اگر پاداش ها را ممنوع کنیم چه پیش خواهد آمد: بهترین گروه های دلالتی مالی به کشورهای دیگر خواهند رفت».

(۴)

مستقر در قلب سیستم سیاسی که نگهبان آنان است (و آنها نیز به نوبه خود آنها را محافظت می کنند)، با سوء استفاده از وحشت عمومی و ناامیدی توده ای، دلالات مالی و واسطه های بیمه پزشکی بی هیچ مشکلی حرفه انگلی خود را دنبال می کنند. در نتیجه ضرورت نه یک «رفرم»، که آنها می توانند خود را با آن تطبیق دهند، بلکه نابودی شان است.

۱- جلسه عمومی در مونتانا، ۱۴ اوت ۲۰۰۹.

۲- در پانزده ایالت امریکا بیش از نیمی از «بازار» در اختیار یک شرکت خصوصی است «The Tight Grip of Health Insurers», Business Week, 3 août 2009.

۳- Bobby Jindall, « How to Make Health-Care Reform Bipartisan ? », The Wall Street Journal, New York, 22 juillet 2009.

۴- رادیو Europe1، ۷ اوت ۲۰۰۹